

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 537

משכיל לדוד

פרשת וישב

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שם שמעיד על מהות

ולאחר עיון בפסוקים הגעתי לידי המסקנה שדווקא יוסף מכל אחיו מכונה 'צדיק', וכן הוא זה שזכה ללמוד את כל תורת יעקב, משום שבכל דרכיו גילה צניעות וענוה. והתורה הקדושה נקנית בדיבור חברים ובהתבטלות לפני הזולת, כשם שיוסף התבטל לפני בני השפחות, והנושא בעול עם חברו זוכה לדברים הרבה. וכמו כן אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, דהיינו, שבא וניגש ללימוד התורה מתוך ענוה והכנעה, ולכן זכה יוסף ללמוד מפי יעקב אביו את כל התורה שלמד משם ועבר תוך זמן קצר.

וארע עמי שבאה לפני אשה אחת ותיתנה בפני את כאבה וצערך על כך שבנה הקרוי 'שמואל' מאכיל אותה מרורים, והוא לא כאותו שמואל הנביא אשר כל הנשים בזמן שמואל קראו את שם בנם כשמו, מפני ששמעו בת קול שמכרזה ואומרת שעתידיה אשה ללדת בן ושמואל שמו, והוא יהיה שקול כמשה ואהרן. ושחה בפני אותה אשה, שבזמן שהם קראו את השם שמואל לילדם, הם קיוו שהוא ילך בדרכו וידבק באורחותיו של הקב"ה. והקשתה לפני אותה אישה,

מדוע שמואל שלה ממרר את חייה ואינו הולך בדרך שמואל הנביא ע"ה? וספרתי לאשה השרויה בצער שכאשר חנה קראה לבנה שמואל, היא התכוונה ששמו א-ל, דהיינו, ששמו כשם הקב"ה. ובאותו זמן שיצאה הבת קול משמים אמרה חנה - יהי רצון שאותו תינוק שעתידי להיוולד יהיה ממני, ויהיה נביא השקול כנגד משה ואהרן, כדכתיב "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו". וראיתי למרן רבי אליעזר מנחם מן שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז',

בהערה מיוחדת שכתב על כך שכיום ישנן אנשים הבוחרים בשם זה לילדם, אך אינן מודעים למהות העמוקה המסתתרת מאחורי שם זה. והוספתי ואמרתי לאותה אשה שאם היא קראה בשם זה לבנה,

הרי שמציאות זו מחייבת אותה לגלות מסירות נפש ללימודו ועלייתו בתורה ויראת שמים, כשם שחנה דאגה לעתידו של בנה ושמה את עריסתו בבית המקדש כבר מן היום הראשון שנגמל, על מנת שאזינו תקלוטנה את דברי התורה.

ומובא בספר שמואל, שכאשר שמואל שכב בבית המקדש ליד עלי הכהן, הוא שמע קול המדבר אליו וקורא לו בשמו. **המושך בעמוד 2**

אזכר לן זכותיה דיוסף צדיקא

"אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם". (בראשית לו. ב)

"אלה תולדות יעקב יוסף". יש להתבונן מדוע נאמר אלה תולדות יעקב - יוסף, הרי תולדותיו של יעקב אבינו ע"ה היו רבים? ומסבירים המפרשים שכל התורה שלמד יעקב אבינו הנחיל אותה ליוסף בנו, כך שכל התורה שהיתה ביעקב היתה גם ביוסף, ולכן נאמר "אלה תולדות יעקב יוסף".

והדבר תמוה, היות וראובן היה בכור השבטים וגדול בשנים מיוסף, ולמרות זאת יוסף הספיק ללמוד תורה אף יותר מאחיו הבכור. ועוד יש להתבונן ולשאול, שהרי נוהגים בכל קהלות ישראל לכנות את יוסף בשם "יוסף הצדיק", והדבר הוא לפלא; מדוע דווקא את יוסף הצדיק מכנים בתואר זה, על אף שצדקות שאר השבטים היתה גדולה מאוד ולא נפלה מזו של יוסף?!

וחשבתי להשיב על אלו השאלות, שהכל נובע משורש אחד, והוא האמור על יוסף - "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" וכו'. יוסף הצדיק שם את עצמו כנער לפני בני השפחות. משמע, שהוא הקטין את עצמו והמעיט מערכו בכך שהעניק יחס מיוחד לבני השפחות ולא התנשא עליהם. ורש"י מציין שיוסף היה מסלסל בשערו, והיינו שהיה יפה מאוד, ומכוח זה היה יכול להתגאות על בני השבטים. וכן מצאנו שיעקב אבינו העניק לבנו יוסף יחס מועדף ותפר לו כתונת פסים, והנה למרות כל זאת יוסף נשאר בענוותנות הרבה ומגלה חיבה לבני השפחות ובכך מתמיד במעלתו. בהמשך הזמן, כאשר יוסף התגלגל למצרים והתמנה להיות מלך, אז היה ביכולתו להדיח את פרעה ולהפיל אותו מכסאו, שהרי הוא ידע שפה אחת יותר ממנו. אך יוסף הצדיק חש הכרת הטוב לפרעה על כך שמינהו להיות מושל על כל מחוזות מצרים, ועל כן לא קם כנגדו. אם כן מצינו שיוסף ניחן בענוה ויהיה נוהג להקטין עצמו ולהמעיט מערכו, למרות ששלט בכל השפות כולם וידע לפתור חלומות שכל חרטומי מצרים נתקשו בהם. ובמקום שיוסף יתגאה וירום לבבו, אדרבה, הוא המשיך לדבוק במידת ענוה שהייתה טבועה בהנהגתו. והוה מאמר הפסוק "והוא נער את בני בלהה" וכו', שהיה מתנער ומנער את עצמו מן הגדולה בפני בני השפחות.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת וישב כ' כסלו תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות	
16:01	16:15	16:19		
17:14	17:14	17:17		מוצאי שבת
17:52	17:40	17:44		רבינו תם

הילולא דצדיקיא

כב - רבי חיים קיסר	כו - רבי אברהם בן דוד - הראב"ד
כד - רבי חיים מוויז'ניץ	כח - רבי שלמה סוזין
כה - רבי אברהם הררי רפול	כח - רבי חזקיה די סילווא, ה"פרי חדש"

המשך - אדבר לך זכותיה דיוסף צדיקא

שה' ידבר עמו פנים בפנים. ומסיבה זו זכה שמואל הנביא להיות שקול כמושה ואהרן, שמובא עליהם שמועולם לא הטריחו שום יהודי להנאתם האישית מבלי שישלמו את שכר הטרחה.

כתוב בפסוק: "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו". שמואל הנביא זכה להדמות למשה ואהרן ולהיכלל בקוראי שמו של ה' יתברך, משום ההתבטלות והענווה המופלגת שהיתה בו. וכפי שמובא בנביא, ששמואל היה עובר ממקום למקום ושומע את קשיי העם, ולא נתיישב במקום אחד וחיכה שכולם יבואו אליו. וזהו כמידתם של משה ואהרן,

שאהרן היה אוהב שלום ורודף שלום, שלא היה חס על כבודו אלא היה הולך אצל האנשים ומשכין שלום ביניהם. וכן משה רבנו שלא שת ליבו על כך שהוא מנהיגם של ישראל, ובזמן מחלוקת קורח ועדתו הוא בא לפני דתן ואבירם על מנת לפייס דעתם.

לאור האמור אנו למודים שכדי לרכוש קנינים בתורה ולזכות להתעלות רוחנית, יש לנהוג בשפלות קומה ולאמץ את הביטול וההכנעה, כפי שמצינו אצל יוסף הצדיק, משה אהרן ושמואל הנביא, וכפי שהבאנו לעיל. אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה, דהיינו, שממית את מידותיו הרעות.

המדבר אליו וקורא לו בשמו. למשמע הקול, שמואל נעור ושואל את עלי הכהן האם הוא זה שקרא לו, ועלי הכהן משיב בשלילה. וכעבור זמן שמואל שומע בשנית את הקול הקורא בשמו, ואף הפעם עלי הכהן אומר שהוא לא זה שקרא לו בשמו. וכאשר הדבר חזר ושנה מספר פעמים, עלי הכהן אמר לשמואל שכנראה זהו ה' המדבר עמו, ועל כן כאשר הוא ישמע את הקול פעם נוספת עליו לומר - "דבר ה' כי שומע עבדך". והנה מצינו בכתובים ששמואל משיב כנגד הקול ואומר "דבר כי שומע עבדך", ולא הזכיר את שמו של הקב"ה, ומדוע נהג כן שמואל?

וחשבתי לומר, ששמואל הנביא בענוותנותו הרבה לא האמין שהוא הגיע לדרגה כה גבוהה, שהקב"ה ידבר עימו באופן ישיר, ועל כן כאשר הוא שומע את הקול, הוא לא מזכיר את שמו של הקב"ה, מתוך תחושת ענוה שטרם הגיע לרום המעלה

גלגל היתור

מעשה מופלא סיפר ר' חיים רוזנברג, בוגר ישיבת חברון, וגם ממנו אפשר ללמוד שהאדם העוסק במצוה, ומתאמץ לגמול חסד עם חבריו, ומסייע בידו, לא רק שאינו מפסיד אלא מקבל שכר גדול מן השמים.

המעשה שלפנינו, מוצוט מתוך ספרו של הגר"י זילברשטיין שליט"א על התורה: בעת הפיגוע הנורא במסעדת 'סבאר' במרכז ירושלים, בו נהרגו יהודים רבים, התרחש נס לשתי נערות שבאו גם הן לאכול במסעדה, אך הזבנית שעמדה בפתח, יעצה להן שלא להכנס עתה, אלא לשוב בעוד שעה. היא הסבירה את עצתה בכך שהמסעדה עמוסה מאוד, ואם הן תיכנסנה עכשיו, לא תוכלנה לשבת בנוח.

שתי הנערות, שהגיעו מארה"ב לבקור בארץ ישראל, שמעו לעצה, והמשיכו בדרכן, במחשבה לשוב למסעדה מאוחר יותר. ואחרי שעה קלה - התרחש הפיגוע, ובעקבותיו הקטל הנורא.

שתי הנערות נצלו 'כמובן', מן הפגיעה הקטלנית, ואילו העובדת היא נפצעה קשות, אושפזה בבית החולים והוכרחה לעבור שם כמה ניתוחים.

למרות שעובדת המסעדה הסבירה את דבריה ב'סיבה טבעית', בכך שהמקום עמוס, הנערות ראו בה כשליחה מן השמים להצלתן הפלאית. הן באו לבקרה בבית החולים,

ואמרו לה שהן חוזרות עתה לאמריקה, ואם היא תזדקק להן פעם בארה"ב, לסיוע רפואי, או כל סיוע אחר,

שתתקשר אליהן, והן-עצמן תבואנה לסייע לה.

ואכן, לאחר כמה שבועות יעצו הרופאים לפצועה, שאם ברצונה להירפא לגמרי מפציעותיה, כדאי לה לנסוע למנתחים פלסטיים באמריקה, שיעשו את המלאכה על הצד היותר טוב.

היא שמעה לעצת הרופאים, ולפני שיצאה מארה"ב זכרה להודיע את החלטתה

לשתי הנערות שהיא מגיעה לטיפול. הנערות קיימו את הבטחתן, ובאו בעצמן לשדה התעופה על מנת לקבל את פניה, ולעמוד לימינה בכל עת שהותה בארה"ב.

והנה כבר למדנו מכאן על גודל שכרה של העובדת, שלמרות שלא עשתה מאומה, רק ייעצה לשתיים שלא להכנס למסעדה, אבל המציאות היתה שבכך היא הצילה אותן, ולכן זכתה היא-עצמה לאחר מכן לטיפול מסור ונאות על ידי הניצולות.

אבל זה עוד לא הכל.

כשאמרה המציילה שהיא נזקקת לניתוחים פלסטיים מקצועיים, עמדו שתי אפשרויות בפני הנערות. או לקחת אותה לבית חולים הסמוך למקום מגוריהן, או להתאמץ יותר ולנסוע עד לאחד המרכזים הרפואיים בבולטימור, שם אפשר להשיג רופאים מקצועיים יותר.

השתיים הסכימו בנייהן לוותר על יום עבודה, ולקחת את החולה לבולטימור. היה זה במרחק רב ממקום מגוריהן וממקום עבודתן בניו יורק.

ולמרות הקושי שבדבר, לא חסו הנערות על שום דבר,

ולקחו את האשה לבולטימור.

ומה קרה אז? שתי הנערות הללו עבדו באחד המשרדים היוקרתיים ב'מגדלי התאומים', ובאותו יום שוויתרו על עבודתן ונסעו עם החולה לבולטימור, התרחש הפיגוע הנורא בניו יורק, ו'מגדלי התאומים' קרסו תחתיהן. המשרד שבו עבדו השתיים, נהרס כמובן עד היסוד, ולא נותרה ממנו אבן על אבן.

מצמרר רק לחשוב מה היה קורה אילו לא היו מוותרות על יום העבודה והיו נשארות בניו יורק -

האם יש ראייה ברורה יותר מזה שכאשר אדם מוותר לחבירו, ומתמסר אליו, הוויתור הזה יוביל אותו לבסוף אל המחוזות המאושרים ביותר?!

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

עובר על איסור

דבר ידוע הוא שלא יתפעל אדם כל כך, כשאחד מעם הארץ גינה אותו, או עשה לו שום דבר עוולה. אבל אם יספרו לו, שתלמיד חכם גינה אותו, בודאי יותר תכנס שנאה בלבו עליו, ורגיל מאד להתעורר מדינים על ידי זה. ובפרט אם מספר על הרב שבעיר, בודאי רגיל לבוא על ידי זה קלקולים גדולים עד מאד, וכמה פעמים יורד עמו לחייו ממש על ידי זה. (חפץ חיים)

1. מי היה מובטח שאינו רואה פני גיהנם?
2. כינוי לשנים עשר חודש בפרשתינו.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

השתדלות שהיא בגדר בטחון

עושיין רצונו של מקום, מלאכתן נעשית על ידי אחרים. שנאמר "ועמדו זרים ורעו צנאכם" וכו'. אמר אב"י; הרבה עשו כר' ישמעאל ועלתה בידם, כרשב"י ולא עלתה בידם. ופ'רשו המפרשים דרשב"י דיבר לפי מדרגתו, ולא כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול, ולא נאמרה בחינה זו רק בצדיקים גמורים.

היוצא מדבריהם הוא, שיש ב' מדרגות בבטחון; יש מדרגות סתם בני אדם שצריכים לעשות השתדלות, ויש מדרגות צדיקים גמורים שאין צריכים לעשות השתדלות, ואם הם עושים השתדלות נחשב להם לחטא.

ולפי זה י"ל דיוסף היה בבחינה שאמר רשב"י,

ולא היה צריך לעשות כלל שום השתדלות רק לבטוח בה', וכן עשה כל השנים ולכן היה אצלו חטא במה שפנה פעם אחת אל שר המשקים ועשה השתדלות.

וזהו מה שאמרו במדרש:

"אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו - זה יוסף ולא פנה אל רהבים, שבשביל שפנה אל רהבים נתוספו לו ב' שנים". פירוש שמשום שלעולם שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים, לכן כשפנה פעם אחת אל רהבים היה אצלו חטא.

"ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו" (מ. כג).

פרש רש"י מפני שתלה בו יוסף לזכרו, הוזקק להיות אסור ב' שנים, שנאמר אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים, ולא בטח על מצרים הקרויים רהב. וכבר הקשו המפ' שרש"י

סותר עצמו מניה וביה, שבתחלה אומר שיוסף

תלה עצמו בשר המשקים ומשום הכי נענש, ואח"כ אומר שלא שם מבטחו אלא

בה'. וי"ל דידעו מ"ש בגמ' (ברכות לה): ת"ר ואספת דגנך מה תלמוד לומר? לפי

שנאמר "לא ימוש ספר התורה הזה מפ"ך" יכול דברים ככתבן? תלמוד לומר

"ואספת דגנך" - הנהג בהם מנהג דרך ארץ. דברי ר' ישמעאל. רשב"י אומר,

אפשר אדם חורש בשעת חרישה וכו', תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישראל

מן המעיין

כצלמונו, שעלינו לספר בשבחו בשפה ברורה, בפה מלא, ואם לפעמים יש הכרח לגלות את מומו - נשתדל לעשות את הדבר רק ברמיזה...

"ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרוג את אחינו וכיסינו את דמו" (לז. כו)

שלוש סיבות יש לו לאדם ההורג את זולתו:

האחד, בכדי לגזול ממנו את כספו וזהבו.

השני, בכדי להינקם ממנו על דבר מה. והשלישי, מפני הכבוד, להראות לכולי עלמא שהנה עשה הוא מעשה גבורה בכך שהרג את עמיתו.

ולזה, מפרש רבי יצחק אברבנאל, כיון יהודה באומרו לאחיו: "מה בצע כי נהרוג את אחינו וכיסינו את דמו". - להסיבה הראשונה, מפני הממון, אמר:

"מה בצע", וכתרגומו: "מה ממון מתהני לנא". להסיבה השנייה, מפני תאות הנקם, אמר: "את אחינו", ובהיות ואחינו הוא אין ראוי להורגו נפש. ולהסיבה השלישית, מפני הכבוד, אמר יהודה: "וכיסינו את דמו", שהרי בעל כורחנו צריך

הדבר להיות כמוס עמנו, ולא לפרסמו ולגלותו ברבים. ואם כן: "מה בצע כי נהרוג את אחינו וכיסינו את דמו".

אור הזוהר

"ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח" (לז. ב)

אמר רבי יוסי: בא וראה בכל מקום שהצדיקים הולכים, השכינה הולכת עמם ואינה עוזבת אותם.

יוסף הלך בגיאת צלמות והורידהו למצרים, והשכינה היתה עמו. זהו שאמר הכתוב "ויהי ה' את יוסף". ולפי שהשכינה היתה עמו, לכן כל מה שהיה עושה

היה מצליח בידו, שאפילו מה שכבר היה בידו ואדוניו היה מבקש באופן אחר - היה הדבר מתהפך בידו לאותו האופן שאדוניו רצה בו. כמו שכתוב "וירא אדוניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו". בידו - ודאי. כי ה' אתו.

בא וראה שלא כתוב "וידע אדוניו" - אלא "וירא אדוניו", שבעיניו היה רואה מעשי נייסים בכל שיום, שהקדוש ברוך הוא עשה בידו של יוסף.

(פרשת וישב דף קפ"ט)

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (לז. א)

אמרו רבותינו במדרש:

"ביקש יעקב לישב בשלוח, קפץ עליו רוזגו של יוסף. אמר הקדוש ברוך הוא לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלוח?"

ובאמת מה יש בכך שרצון הצדיקים לישב בשלוח, וכי אין הקדוש ברוך הוא רוצה בשלות הצדיקים שהנאה להם והנאה לעולם?

כמין חומר היה דורש זאת רבי משה פיינשטיין זצ"ל: ביקש יעקב לישב בשלוח היינו לענין חינוך הבנים. יעקב חשב בלבו שאין הוא צריך שוב להאוג עבור

חינוך בניו, שהם כולם צדיקים ויראי השי"ת שהקדוש ברוך הוא משתבח בהם. וכאן קפץ עליו רוזגו של יוסף.

ללמדנו שהאב אינו צריך להסיח את דעתו מבניו, אף אם הם גדולים וצדיקים ויראי שמים, ובכל עת צריך הוא להוכיחם ולהורותם כיצד לנהוג.

"ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם" (לז. כב)

את דבריו הנפלאים של רבינו לוי בר גרשם זצ"ל מעתיק השל"ה הקדוש:

"ראוי לאדם כשיראה רצון איש או אנשים לעשות פועל מגונה, שיעתיקם מהרצון ההוא מעט מעט - שאם ירצה להעתיקם יחד מהרצון ההוא, יהיה זה

סיבה שלא ישמעו אליו וישלימו רצונם הרע.

ולזה תראה כי ראובן כשראה רצון אחיו להרוג את יוסף וראה שאם יאמר להם שיעזבוהו, לא ישמעו לו לרוב שנאתם אותו, הנה העתיקם מהרצון ההוא מעט מעט, ואמר להם שלא ישפכו דם אך ישליכו אותו בבור וימות מעצמו.

ובזה חשב ראובן להעתיקם מעט מעט ממחשבתם ההיא, ומדריגה אחר מדריגה עד שלא יגיע ליוסף שום היזק מהם ואז יוליכהו הוא בעצמו אל אביו

מבלי ידיעתם. ולכן הסכימו עמו האחים ונעתקו ממחשבתם הראשונה ולבסוף שמעו אל יהודה שאמר "לכו ונמכרנהו לישמעאלים וידינו אל תהי בו".

"והבור ריק אין בו מים" (לז. כד)

מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו. סח רבי זלמן סורוצקין, הרב ד"לוצק:

המקרא שלפנינו לכאורה בא להשיע, שהבור שהושלך אליו יוסף, היו בו מעלה וחסרון: מעלה - שלא היו בו מים; וחסרון - שהיו בו נחשים ועקרבים.

והנה המעלה נאמרה כאן במפורש: "אין בו מים", והחסרון הוא רק ברמז: "ריק" מיעוט, "אין בו מים", עוד מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, מכאן שהיו בו נחשים ועקרבים. אם בבור פשוט כך, קל וחומר לבן אדם

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

להודות על האמת

"ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני"

(לה. כו) מדוע קשה לאדם להודות בטעותו ולחזור בו מדעתו הראשונה?

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל קובע, כי

המחשבה הראשונה, המושכל

הראשון שעולה על דעתו נקבע אצלו, ואז לא יקשיב לדעה אחרת ולא ינסה לשקול שמא האמת אינה כן, ואז בעצם הוא יעשה את הכל כדי להחזיק בדעתו. הרגל זה הוא למעשה אסונו של האדם, שמשועבד למושכלו הראשון, והרי הוא בעיניו כאמת שאין לזוז ממנה.

חסרון זה מוקיף את כל הנהגת האדם במשך כל ימי חייו, וגם כשיודע שטעה קשה לו להודות בטעותו ולחזור בו מדעתו ומדבריו הקודמין. בכל טצדקי הוא מוכיח שהצדק עמו. זה הטעם לאמרת חז"ל (אבות פ"ד מ"ב) "עבירה גוררת עבירה". מדוע? משום שאם לא ימשיך החוטא בדרך הרעה הרי זו כהודאה שטעה בדרכו הקודמת, ולכן הוא ממשיך בדרכו הרעה ונגרר מדחי אל דחי ובלבד שלא יודה בטעותו.

הצדיקים - כובשים את יצרם ומודים במעשיהם וזוכים לנחול עולם הבא. יהודה הודה ולא בוש. מה היה סופו? נחל חיי העולם הבא (סוטה ז).

מטובי הלומדים בעיר הקודש ירושלים,

בלט ביחודו הגאון רבי גרשון לפידות זצ"ל, מראשי ישיבת "חיי עולם". הוא הצטיין כשקדן עצום ובקי נפלא בכל חדרי תורה. לעתים נהג ללמוד בבית הכנסת "שושנים לדוד" שם צמחה הכרות וידידות נפלאה בינו ובין הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל.

פעם אחת, כך מסופר בספר "וזאת ליהודה", היה זה בליל שישי כששניהם יושבים ועוסקים בתורה, כל אחד בפנינתו,

בבית הכנסת "שושנים לדוד", נכנס אדם ושטח לפי רבי יהודה את שאלתו, היתה זאת הלכה למעשה בדיני ריבית. בדרך כלל השתמט רבי יהודה מלפסוק ולהורות הלכה למעשה, אולם בשעת הצורך היה עונה לשואל. גם כעת מצא

לנכון להודות לשואל איך הדין.

הלה לא הסתפק בכך, הוא ניגש אל רבי גרשון לפידות ושטח גם בפניו אותה שאלה, והוא פסק לו אחרת. רבי יהודה שהבחין במעשה, קרב למקומו של רבי גרשון ובמשך שעה ארוכה נשאו ונתנו בהלכה זו, עד שראה בבירור שלא יצליח לשכנע את רבי גרשון וחזר למקומו.

חלפו מספר ימים. רבי יהודה יושב בשעת צהרים רגילה ושונה פרקו עם תלמידים, בבית הכנסת "צופיף" שבשכונת הבוכרים. לפתע פתאום נכנס רבי גרשון לפידות, כשהוא מחזיק בידו ספר שו"ת "מהר"ט צהלון".

רבי גרשון ניגש אליו בחופזה ובתרועת שמחה: צדקת, רבי יהודה, גם המהר"ט פוסק כפי שאמרת!

ענותנותו של רבי גרשון,

ומדת האמת שהיתה טבועה בנפשו, המריצה אותו לבוא באמצע היום ולבשר לרבי יהודה כי מצא לו "תנא דמסייע" ושההלכה אכן פסוקה כמותו.

אין לי מה לומר

באחד השיעורים שמסר הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל בישיבתו "עץ חיים", נשאל שאלה שהפריכה את כל השיעור.

מיד הפסיק את השיעור וירד מן הבמה. כעבור שבוע שאל אחד התלמידים שאלה שהיה צורך לעיין בה, וגם הפעם הפסיק רבי איסר זלמן את השיעור.

בהזדמנות אחרת אמר רבי איסר זלמן שלמד זאת מרבו הגאון רבי חיים סולובייצ'יק זצ"ל, וכך סיפר לו רבי חיים:

"בהיותי ר"מ צעיר בוולוז'ין עליתי באחד הימים לבמה כדי למסור את השיעור. קראתי לפני בני הישיבה את דף הגמרא ואמרת: 'אין לי מה לומר בפניכם על דף זה' וירדתי מן הבמה. בני הישיבה עמדו כמובן נדהמים".

וכך הסביר רבי חיים את הנימוק למעשה:

"כשהכנת את השיעור, התעוררה לי שאלה שאיש לא היה מעלה בדעתו לשאול אותה, אחר כך עלה בלבי תרוץ, וגם תרוץ זה איש לא היה מעלה בדעתו. היה לי איפוא מה לומר,

אולם הייתי סבור שאין זו דרך האמת, ולכן החלטתי שלא לומר את השיעור". כאן פנה רבי חיים לתלמידו רבי איסר זלמן: "האם גם אתה מסוגל כך? אם כן, תוכל להיות ראש ישיבה!"

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

שלא על פי הטבע

באחד מימי ההילולא של רבי חיים פינטו זיע"א, הגיעה אשה אחת, וסיפרה לנוכחים סיפור מדהים:

שנה קודם לכן נתגלו בעיניה בעיות קשות, אשר היו עלולות להביא עד לכדי עיוורון מוחלט. היא ביקרה אצל רופא שאמר לה שהוא אבחן בעיה רפואית בעינה וכי חייבים לנתח את העין. אותה, האשה פחדה מאד מכך, וסיפרה שהיא הלכה אל "ק"מ"ר רבי דוד פינטו שליט"א כדי לקבל ממנו ברכה.

ורבי דוד כמובן אמר לה להתחיל לשמור מצוות, ועל ידי כך, זכות הצדיק רבי חיים זיע"א תגן עליה והיא תתרפא בעזה".

כדבריו של מו"ר כך היא עשתה, היא קיבלה עליה להתחזק בשמירת התורה

והמצוות והאמינה בכל לבה שיזכות הצדיק תעמוד לה לרפואתה. ביום הניתוח, הרופא ערך לה בדיקות לקראת הניתוח,

ואז התרחש הפלא. ברגע בו התחיל הרופא לבדוק אותה, הוא אמר לה שהיא לא צריכה שום ניתוח!

דבר שהוא ממש בלתי אפשרי על פי דרך הטבע.

כ"ק מו"ר שליט"א הסביר את המאורע המפליא שהנהגה אנו רואים במוחש שהשי"ת בכוחו לשנות סדרי בראשית. שהרי כל הצרות באות על האדם, הם אך רק כדי שהוא יחזור בתשובה,

וכאשר הוא אכן חוזר בתשובה, השם יתברך מוריד ממנו את כל צרותיו וייסוריו שלא על פי דרך הטבע.